

rigsministeriet dekrettere en almindelig Taksation af den Skade, der var sket Landet over, og at denne Taksation for Interessentskabet Stokkeby-Nor blev foretaget i Huj og Hast, medens Vandet endnu stod over Jorderne, saaledes at man kun takserede den Skade, der var sket paa Bygninger og Dæmninger, hvorimod der ikke blev taget Hensyn til den Skade, som Havvandet havde foraarsaget paa selve Jorden. Saaledes kom man da ved denne Taksation til kun at ansætte Skaden til 30,000 Kr., og derfor mente Centralkomiteen, at en Erstatning af 36,000 Kr. endog var meget rundelig. Med Hensyn til den Rolle, som det saaledes paastaas, at Indenrigsministeriet har spillet i denne Sag, er der efter de mig foreliggende Oplysninger følgende at bemærke. Da Stormfloden havde fundet Sted, lod Indenrigsministeriet udgaa til Amtmændene for Præstø, Bornholm, Odense, Svendborg, Maribo og Vejle Amter en Anmodning om, efter Forhandling med de stedlige Politimestre og kommunale Myndigheder, at foretage en Undersøgelse af Omfanget af de Ødelæggelser, der havde fundet Sted. Noget ganske lignende er nylig sket fra Regeringens Side med Hensyn til Undersøgelse af den Skade, som er forvoldt ved Julestormen. Fra Amtmændene modtog man en Række Indberetninger, og af disse blev der offentliggjort et Uddrag, som findes aftrykt i Rigsdagstidenden fra 1872—73. Der hedder det særligt om den Ejendom, hvorom der her er Tale: „Der er tillige sket den Ulykke, at Dæmningen for det Assessor Steenstrup og to andre Mænd tilhørende inddæmmede Nor, ca. 200 Tdr. Land, er gennembrudt paa et temmelig langt Stykke og tillige i sin Helhed meget beskadiget. Hele det inddæmmede Areal er overflydt med Vand, men det er ikke blevet angivet og lader sig vel heller ikke i Øjeblikket angive, til hvilken Værdi Tabet kan sættes.“ Det synes altsaa umuligt paa dette at grunde nogen som helst Forpligtelse, selv om det overhovedet kunde tænkes, at Indenrigsministeriets Indsamling af Oplysninger kunde paadrage Statskassen noget som helst Ansvar i hele denne Sag. Imidlertid, — Sagen kom igen atter og atter for Folketinget, og senest var den Genstand for en Udvalgsbehandling i 1881. I Udvalgets Betænkning udtales det, at det ganske vist maa antages efter de Oplysninger, som foreligger, at det Tab, som Interessentskabet led ved Stormfloden i 1872, kun er blevet delvis erstattet, idet der ikke er givet det nogen Godtgørelse eller Dæk-

ning for det Tab, som er afstedkommet paa selve Arealet; men, hedder det videre, i den Henseende ere Ejerne af dette Areal stillede ganske ligesom saa mange andre Grundejere Landet over, f. Eks. paa Lolland—Falster. Heller ikke her blev der givet nogen Godtgørelse for den Nedgang i Produktionsevne, som Jorderne gennem flere Aar efter Stormfloden viste, som Følge af, at de havde staaet adskillige Dage under Saltvand. Og, hedder det i Udvalgsbetænkningen, hvis man vilde have paataget sig at yde Godtgørelse for alle saadanne Tab, saa vilde det løbe op i Millioner. Dette tror jeg er rigtigt. Det er vel heller ikke sandsynligt, at særlig et Areal, som er inddæmnet fra Havet, skulde have lidt mere end andre Arealer ved for en Gangs Skyld atter at komme under Saltvand. Men hvorom alting er, dette er af de Ulykker, som kunne overgaa en Mand, og som ere i høj Grad at beklage, men som ikke kunne motivere, at Statskassen skal paatage sig en Forpligtelse til Erstatning. Det var netop ogsaa derfor, at den private Velgørenhed traadte til og i meget stort Omfang erstattede de lidte Tab. Jeg kan ikke indse, at det nu efter 30 Aars Forløb er muligt at gøre andet eller mere ved den Sag end det, som i de forløbne Aar er sket.

Jeg skal imidlertid føje en Ting til. Rigsdagen plejer ikke at være særlig tilbageholdende med Hensyn til at yde personlig Understøttelse til en Mand, som af en eller anden Grund menes at være kvalificeret dertil. Der er oftere optaget Understøttelser af den Art paa Finansloven, i Tilfælde, hvor man efter de almindelige Regler vel ikke vilde finde Foranledning til at gøre det, men hvor man dog i Betragtning af Omstændighederne mener at kunne forsvare det. Hvis man over for Overretssagfører Steenstrup skulde finde dette paa sin Plads, skal jeg ingenlunde være utilbøjelig til at tiltræde et Forslag om, at der ydes ham en aarlig Understøttelse for Resten af hans Levetid. Dette tror jeg er den eneste mulige Vej, ad hvilken man maaske kunde komme ham til Hjælp. Jeg erkender, at hans Forhold vel ere saadanne, at der kunde være Grund til her at følge den samme Fremgangsmaade, som man tidligere i lignende Tilfælde har fulgt.

Ordføreren (Jens Busk): Jeg vil først gøre den lille Bemærkning angaaende Ministerens Udtalelser om Holdepladser og Billetsalgssteder, at skønt jeg jo maaske